

[Undervisningsministeren]

end måtte komme til at rumme. Så der er ingen tvivl om, at dette indledes ved afslutningen af folkeskolen, og vi er da også indstillet på, at hele vejledningssiden i de kommende år skal styrkes, for at man kan give ikke mindst de svage unge bedre muligheder for at komme godt i gang efter folkeskolen.

Fru Ebba Strange spurgte også, hvorfor en fri ungdomsuddannelse – hvis den er toårig – skal bestå af mindst tre dele.

Ja, det er altså for at give den unge nogle alsidige muligheder i et sådant utraditionelt uddannelsesforløb, for vi ved jo, at de unge, der vil have et nogenlunde fast forløb, kan gå i gang med en erhvervsuddannelse, en gymnasieuddannelse eller en hf-uddannelse; dér kender man forløbet. Men der er jo netop flere af de unge, der ikke bryder sig om at gå ind i sådan et længere forløb, men som har nogle andre interesser og måske i øvrigt evner, og som måske vil have tilgodeset dem. Derfor kan man med fordel sammenstykke en fri ungdomsuddannelse af flere elementer, og det tror jeg altså er en styrke ved denne ungdomsuddannelse. Men jeg medgiver fru Ebba Strange, som specielt nævner Kaospiloterne – et godt projekt fra Århus, som vi vist alle har meget respekt for – at det er et godt eksempel på, at også et sammenhængende forløb, som vi kender det dér, er konstruktivt. Og man vil måske vide, at Kaospiloterne i øvrigt har fået en særlig bevilling, som nu i en periode kan fæstne – om man så må sige – den type af uddannelser som noget, vi i fremtiden måske også kan bruge mere formelt.

Til regeringspartiernes ordførere vil jeg sige tak for deres opslutning omkring forslaget, som jo ikke overrasker mig, men som jeg naturligvis glæder mig over.

Jeg vil sige til fru Elisabeth Arnold, at udstødningsproblemet selvfølgelig er noget, man må være opmærksom på, for det er jo rigtigt, at når man tilrettelægger nye uddannelsesforløb, vil man måske opleve, at der så er en ny gruppe, som vil betragte sig som udstødt, og som derfor kommer i vanskeligheder. Men jeg må alligevel sige, at jo flere initiativer vi tager for at hjælpe de unge, jo mindre må den gruppe, som føler sig udstødt, efterhånden blive, og hensigten er i øvrigt at prøve at hjælpe alle unge; det behøver jeg vist ikke at understrege yderligere.

Hr. Ole M. Nielsen spurgte, om ikke en uddannelsesansvarlig skole også kunne være en skole i udlandet. Det kan den ikke; men en uddannelsesansvarlig skole herhjemme kan jo netop tilrettelægge et uddannelsesforløb, hvori indgår uddannelseselementer fra et ophold i udlandet af en eller anden art, som den uddannelsesansvarlige skole kan stå inde for vil være af betydning for den unge som et seriøst indslag i et sådant forløb.

Afslutningsvis vil jeg sige til hr. Peder Sass, som indledte med at citere K. Helveg Petersen, som på et langt tidligere tidspunkt gjorde sig til talsmand for, at vi også fra politisk hold måtte gøre en særlig indsats for de grupper af unge, som i dag ikke får nogen reel chance i vort eksisterende uddannelsessystem, at det jo præcis er det, vi prøver at leve op til her. Og jeg glædede mig over citatet.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Fru Eva Møller i anden omgang.

Eva Møller (KF):

Jeg vil indlede med at takke undervisningsministeren for svaret – eller jeg skulle måske sige svarene – på en række af de problemer, jeg rejste i første omgang.

Jeg vil gerne begynde med den økonomiske side af sagen og sige, at jeg da med tilfredshed noterede mig, at ministeren sagde, at pengene skulle findes inden for Undervisningsministeriets eget budget.

I den forbindelse vil jeg gerne sige, at sådan som jeg læser bemærkningerne om de administrative konsekvenser, står der: »Der er således tale om samlede offentlige merudgifter i størrelsesordenen 5 mio. kr.«, og det tolkede jeg således, at det var ud over det, man på nuværende tidspunkt brugte på de samlede offentlige udgifter her i landet. Men jeg forstår, at således er det ikke, og det vil jeg da gerne takke og kvittere for.

Jeg havde også nogle spørgsmål om, hvorvidt der alt i alt kunne blive tale om dobbeltuddannelser og dermed øgede udgifter; men det kan vi jo vende tilbage til under udvalgsbehandlingen. Det er nok mere egnet til det end til en debat her i folketingsalen.

Jeg skal også sige, at når jeg følte trang til at understrege det med frivilligheden – sådan opfattede jeg også ministerens svar – så er det,